

Корови й не гадали виминати вулиці, а йшли в саму середину між дівчат. Настав веселий крик і сміхи, усе розбилося.

Дід Андрій сидів з сусідом Панасом на приспі

Покурюючи люльки розмовляли о хазяйстві.

— Сего року мабуть врожай буде, — каже Панас.

— Дай Господи. Коби лише в злу годину не вимовити...

— Ходив я сегодня в ранці в царину, аж душа радіє, таке все повиростало.

— Коби хоч зарани не було...

— От і не говори! Хай свята Покрова заступить — сказав Панас і перехрестився...

— Та я собі сего не бажаю, але всіляко буває...

В сій хвилі надбігла купа малих хлопці, що гнали за дівчатами ровесницями, та вигукували, сміючись:

— Мурашки, ховайте подушки, татари їдуть...

— Не викликуй чорта з пекла! — гукнув дід Андрій.

Та хлопці на се не зважали, а гонили далі. Один хлопець піймав Ганю за плече, та так сіпнув, що дівчина впала на землю. В сій хвилі прискочив до його Павлусь і піймав за карк.

— Як ти смієш? Се моя сестра...

Той обернув ся і хватив Павлуса теж.

Стали борикати ся.

Павлусів противник був старший і дужий. Він хопив Павлуса пів перек і тиснув цухо руками. Оба червочі мов бураки, стали борикати ся. Зараз обступили їх другі і стали придивляти ся, хто кого поконе, хоч усім здавало ся, що Павлусь не дасть ради.

Та воно не так стало ся. Павлусь підніс в гору свого противника, та як лише сей відстав від землі, розмахнув ним і кинув на землю.

Тамтому стало соромно і лежачи ще, почав бити Павлуса кулаками...

— А гов! Півні! — гукнув якийсь парубок і вмить розірвав воюючих... — Досить з вас, оба ви браві козаки будете...

Хлопців неначе водою обіляв...